

Capitolul Unu

Telefonul sună. Prin somn, Kitty își auzi propria voce pe robotul telefonic, aspră, în timp ce soțul său râdea pe fundal de tonul serios al mesajului ei. Apoi semnalul sonor și o altă voce, o voce cu un ton de panică familiar.

– Kitty, sunt Violet. Îmi pare rău să te sun la miezul nopții, dar e vorba de mami. S-a întâmplat ceva.

Se ridică și băjbâi după telefon pe întuneric.

– Violet? zise ea.

Împachetă metodic, deja cu gândul în altă parte, distanțându-se de dormitorul ei, de orizontul ca din desene animate care îi plăcuse din prima clipă când îl văzuse în copilărie. Orașul dormea, cu toate că avea reputația de a nu dormi niciodată.

Se uită la spatele lat al soțului ei, din care adora fiecare părticică.

– Cafea, zise el în loc de salut, dispărând către bucătărie.

Ea râse, căci nu avusese niciodată dificultăți să se trezească, creierul îi era conectat din clipa când deschidea ochii. El trebuia lîngușit ca să se trezească, cu cafea și *tendresse*, o chestie despre care glumise cu mama lui la un moment dat, care susținea că e o calamitate a Sudului, un produs secundar al zăpușelii zaharoase, al dimineților atât de fierbinți ce scot aburi din pavaje. „Sudul somnoros“, așa îi spune mama lui.

Stau alături la masa rotundă din lemn de nuc. El bea cafea, ea bea ceai.

– Cât e ceasul? întrebă el. Parcă abia ne-am băgat în pat.

– E patru și jumătate, răspunse ea. Zborul e la șapte.

– Ești sigură că nu vrei să vin și eu? Mă descurc eu cumva. Nu-mi place ideea că o să fii acolo de una singură.

– N-o să fiu de una singură. Ceilalți sunt cu toții acolo. O să-mi fie bine. La asta mă pricep eu, ții minte? Sunt bună în situații de criză, asta sunt eu.

Îi zâmbi.

– Nu cred că managementul situațiilor de criză ți se potrivește. Tu ai fost făcută pentru calm. Tu ești micul meu Buddha.

Îi cuprinse cu blândețe burta în adâncitura palmelor.

– Măcar s-a sincronizat bine. Încă trei luni și n-aș mai fi putut să mă urc într-un avion nici dacă aș fi vrut. Ea își privi burtica cu regret. Biata copilă... Cum stătea ea văzându-și liniștită de treabă în New York, și acum uite! Să sperăm că o să-i întărească personalitatea și că n-am marcat-o pe viață încă dinainte să iasă din pânțele.

La Kennedy se întoarse către el.

– Mark? spuse ea. Ce am zis mai devreme, despre copil... Nu o să crezi că o să-i fac ceva rău înainte să iasă pe poartă, nu? Mi-am dorit atât de mult ca totul să fie perfect...

El o învălui în brațele sale.

– Ce e perfect, Kitty? Viața e plină de cusururi. Tot trebuia să-și cunoască și ea ametețele de rude. De ce nu acum? Viața e plină de imperfecțiuni, draga mea. Spune-mi, dacă vrei, parchez mașina și mă urc în avionul ăla cu tine.

– O să fiu bine. Nu poți să-ți iei liber acum dacă vrem vacanță de vară, răspunse ea, adunându-se.

Îl privi din curbă cum se îndepărta cu mașina cu ochi mari, serioși ca de copil, iar el își simți inima șovăind.

Ea își îndreptă ținuta, își puse mâna pe pântec parcă vrând să-i poarte noroc și păși în terminal, cu gentuța ușoară atârându-i de braț ca un talisman.

Bunicul ei, Bestepapa, avea mâini care semănau într-adevăr cu niște butuci de măcelar, iar vocea lui aducea cu începuturile unui foc de tabără.

– Vrei să TACI, copile? tună el, mâna lui uriașă izbînd în masa din lemn, și punând punct întregii vorbării șerpuitoare din jurul lui. Un coteț de găini; trăiesc într-un coteț de găini! Voi, toate femeile astea vorbiți prea mult... ciup-ciup cu pliscurile voastre în bietecele mele urechi! Bărbaților nu le place zeflemeaua asta feminină fără sfârșit. Bărbaților le plac femeile MISTERIOASE, nu știți?

Flecăreala ca de grauri se potoli, cele din cor (mama lui Kitty, mătușile și bunica) încercând să-și exerseze înfățișările de femei enigmatice pline de secrete, până când cineva, cel mai probabil mătușa ei Elsie, strică totul izbucnind în răs.

– Misogin, bombăni Kitty. Era al doilea cuvânt în ordinea preferințelor ei. De când împlinise unsprezece ani, acesta fusese înlocuit cu „râvnă“.

Mama și surorile ei mai mici erau considerate frumuseți excepționale. Nu frumoasele satului, ci frumoase până tocmai la Londra. Telefonul suna după ele fără încetare.

– CINE e? Cu care dintre ele vrei? Vorbește mai tare, tinere! Cum mama naibii crezi tu că pot să te ajut dacă nu pot nici să te aud, ce naiba? Bestepapa făcea câte o față anume când nu voia să ajute. A... o vrei pe Marina. Ei, va trebui să suni mai târziu, noi tocmai ne pregătim să luăm cina. Și termină discuția cu antidotul lui pentru următorii afemeiați: „Ea are copii, să știi“.

Kitty găsea că rutina asta era scandalos de amuzantă. Maică-sa și mătușile nu.

Mama ei spunea:

– Știi, Papa, nu poți să ne ții aici pentru totdeauna.

– Dar pot să încerc, răspundea el. Sunteți în siguranță aici.

Un copil născut în afara căsătoriei de cea mai mare dintre fetele lui adolescente era de ajuns pentru el. Kitty văzuse asta în strâmbătura severă a gurii schițată de el înainte să închidă telefonul.

– De ce plânge acum? o întrebă el pe bunică-sa, care o mângâia pe mama ei pe spate, în timp ce Kitty privea totul din hol.

– E supărată, Harald, răspunse Bestemama, ca întotdeauna cu simplitatea ei scandinavă.

– Bine, dar ce are de e supărată, femeie? E frumoasă și o are pe asta, și pe celelalte două... Făcu un gest mânios către Kitty. Dă-i un gin tonic și hai să terminăm cu lacrimile. Istovitoare treabă toate plânsetele astea.

Marina îl fulgeră cu o privire plină de furie, îmbibată cu lacrimi.

– Ia vino tu încoace, îi spuse el lui Kitty. M-am săturat de chestia asta. Hai să-l luăm pe Ibsen la o plimbare prin pădurile cu clopoței.

Ibsen era corcitură lui, iute ca vântul. Aerul ochilor săi adormiți ascundea un instinct de ucigaș viclan. Fermierul de la capătul străduței își făcu cruce când îl zări.

– Trebuie să-mi pun încălțări, Bestepapa? întrebă Kitty.

– Nu. E bine să-ți întărești picioarele pentru la vară.

Tropăi afară pe ușa din față, oftând în vreme ce șoldul lui tresări într-un spasm de protest. Kitty se strecură în urma lui ca o umbră.

– Ce citești la școală? o întrebă el.

Era la avansați în grupul de lectură, deși se număra printre cei mai mici.

– *Du-te și-o întrebă pe Alice*, zise Kitty. E despre o adolescentă dependentă de droguri.

El făcu o grimasă.

– Fără un grozav Fitzgerald? Nici măcar un Steinbeck?

– Cred că vor să ne avertizeze în privința căilor greșite, zise ea, dându-și ochii peste cap să arate că ea credea că acele căi greșite nu erau de demnitatea ei.

– Am avut o mătușă dependentă de droguri în Suedia. De fapt, o pereche de mătuși. Fumătoare de opiu amândouă; le-a făcut surcele creierii... Eu unul n-am putut să pricep asta niciodată. Mai degrabă aș bea o minune de gin tonic în fiecare zi.

– Așa și eu, zise Kitty.

– Asta e chestia. Se sprijini în bastonul lui și pășiră într-o tăcere caldă până în pădure, cu Ibsen pe lângă ei, privind înfometat găinile care îl fixau cu ochii lor negri și ascuțiți ca niște pietre.

Hay House era centrul universului pentru Kitty. Crescuse cu câmpurile în ochi și cu pădurile în nări. Mama ei spunea că Hay era tărâmul ei din vis, și de ce i-ar trebui ei un alt loc? O casă cu ipotecă și un acoperiș care într-o zi ar putea să se prăbușească? Kitty credea că sună oribil și înțelegea alegerea mamei ei de a sta în Hay, în casa lor țărănească dată cu var, cu trandafirii galbeni care îmbrățișau zidurile exterioare, de a adormi sub un acoperiș ce era la fel de zdravăn ca și doica lor irlandeză, Nora.

Fratele și sora lui Kitty, Sam și Violet, erau gemeni. Ei aveau un alt tată. Al lor era un magician pe care îl chema Barry. Al lui Kitty era soțul unei femei care nu era mama ei, iar numele lui era domnul Fitzgerald.

Îi auzise pe cei mari spunând că mama era țiitoarea lui, lucru care n-avea nici o noimă pentru Kitty, pentru că, de fapt, el n-o ținuse deloc. El îi plătea școala lui Kitty și îi trimitea o groază de bani de buzunar cu care ea nu știa niciodată ce să facă.

Mama ei spunea despre domnul Fitzgerald că era „singura ei mare dragoste”. Legătura lor începuse când ea era foarte tânără, dar, deși el n-ar fi putut în nici un chip să se însoare cu ea (factorii decisivi fiind doamna Fitzgerald, un contract prenuptial și strânsoarea de fier a Vaticanului asupra conștiinței lui), fu cât se poate de fericit când ea o născu pe Kitty (doamna Fitzgerald nu putea să aibă copii) și, pentru că era „doldora de bani” (lucru spus în șoaptă), era cât se poate de bucuros să-i dea și mamei ei o parte din aceștia.

Era un aranjament ce funcționa bine, cel puțin pentru ele. Kitty citi *Orfana* și se gândi că ar putea fi vorba despre ea. O atrăgeau bărbații misterioși, tenebroși; mai ales detectivii.

Când urmărea programul ei preferat, *Bergerac*, la televizor, nu putea să se hotărască dacă voia ca el să-i fie tată sau să o sărute pasional în timp ce urmăreau împreună criminali periculoși. Era ceea ce Bestepapa numea „un conflict de interese”.

Nora intrase în viața lui Kitty când ea avea șase luni, iar mama ei trântise ușa în fața relației pe care o avea cu domnul Fitzgerald.

Maică-să zicea că Nora îi salvase viața atunci. Nu spunea niciodată și în ce fel, dar Kitty știa că trebuia să fie adevărat, pentru că Nora era cel mai drăguț om din lume și se dovedea foarte înțelegătoare. Mama ei o făcea cel mai adesea pe Nora să râdă, dar când o enerva cu tot felul de „CAPRICII”, de genul: „Nora, cred că ar trebui să ne mutăm toți în Medina în Marrakech” sau „Nora, hai să dăm o petrecere cu artificii pentru copii, pentru că e luni azi, și lor nu le plac zilele de luni”, atunci Nora tăcea, își țuguia buzele și refuza să iasă din camera ei. Maică-sa lăsa flori afara, în hol și făcea lichior de caramel Angel Delight ca să se dea bine pe lângă Nora. Ceea ce, în general, funcționa.

Când mama ei fugi cu Barry magicianul și se mărită cu el după trei săptămâni, Nora fu atât de furioasă încât nu îi vorbi Marinei o lună întreagă. Kitty știa că asta era o formă de tortură, pentru că tăcerea Norei era mai puternică decât orice fel de țipăt sau decât infinit mai acceptabilă înțepătură a unui bici. Când era grozav de rea, în cinci minute își dorea să nu fi fost pentru că să fii pus la popreală de Nora pentru un sfert de ceas era ca și cum ai fi fost închis într-o încăpere rece și umedă fără lumină. Kitty era foarte cuminte.

Nora era mărunță ca Tilincuța, cu ochi albaștri ca oțelul și cu cele mai moi loburi de urechi care existaseră vreodată. Era grozav de bună la cuvinte încrucișate, dar mai bună la păstrat secrete. Nu ca maică-sa, care n-ar fi putut ține un secret nici ca să-și salveze viața, deși încerca din răputeri.

Kitty nu o văzuse niciodată plângând, nici chiar atunci când cățelul lor Pelly murise. În schimb devenise taciturnă. Când mergeau în locuri mai selecte, ea purta perle și un strop de Ma Griffe, o bluză de marinar de la Marks & Spencer și espadrile maro. Spunea că sunt comode. Mama ei uneori îi spunea „soțul”.

– Nu știi, spunea ea când cineva o întreba câte o chestie. Trebuie să-l întrebați pe soț – ea conduce aici. Kitty știa că, într-un fel, treaba asta era adevărată.

Sam și Violet erau cu șapte ani mai mici decât Kitty, care nu îi lua în calcul în socoteala generală a lucrurilor, pentru că îi considera copilăroși și sub demnitatea ei, așa cum fac copiii mai mari de obicei.

Mama ei îl întâlneau pe Barry magicianul într-o zi ploioasă la petrecerea de șase ani a prietenei lui Kitty, Bella, în Shropshire.

Strătu măritată cu el timp de un an. Avea ochi maronii catifeleți, îi plăcea whisky-ul și era tot timpul lefter. Ultimul lui truc constase în a o lăsa pe mama ei cu o burtă mare și plină cu gemeni. Când se născuseră Sam și Violet, el se alăturase unui circ, iar mama lui Kitty zisese că ea nu putea face față „escapadelor” lui. În cele din urmă el plecase cu o îmblânzitoare de lei pe care o chema Lou și care avea șolduri sănătoase de femeie. Maică-sa pufnea de fiecare dată când venea vorba de Lou sau de șoldurile ei.

Copilăriile lui Sam și Violet erau parcă scoase dintr-o carte pentru copii din epoca victoriană. Mergeau la o grădiniță și desenau cu degetele și cântau, făcându-și apariția gătiți frumos înainte de cină în casa mare, curăței și dulci, cu fețele lor rotunde pe post de canava pentru puhoiul de sărutări venite de la adulții din casă. Kitty avea voie să ia cina la masa mare, iar ei mâncau în camera de joacă. Bestepapa considera că bebelușii și copiii mici erau obositori și se plângea deseori că fetițele țipau ca precupețele de pește. Obișnuia să spună:

– În măsuri mici nu sunt o problemă, dar să fie mici măsurile.

Bestepapa o adora pe Nora și era singurul om care îndrăzne să o chestioneze în legătură cu poftele trupești; restul se temeau prea mult de mânia ei.

– Ai avut iubiți, Nora? întrebă el într-o seară în timp ce își sorbea tocana cu înghițituri de maratonist.

Toți își ținură respirația, așteptând furia aceea cu buzele strâns lipite a Norei ce urma să se dezlănțuie.

Nora afișă un zâmbet ușor, secretos.

– Oo, da, domnule Larsen, bineînțeles că am avut.

Asta era o chestie nouă pentru Kitty. Ea și-o imagina pe Nora ca pe un soi de vas sacru cu care nu navigase nimeni niciodată. Își închipui o mână anonimă de bărbat, târându-se negricioasă prin bucele oțelite ale Norei. O neliniștea imaginea asta.

– Și câți iubiți ai avut?

Bestepapa o scormonea cu razele ochilor lui strălucitori de un albastru arctic.

Bestemama începuse să tușească și întrebă dacă i se mai pare altcuiva că este foarte cald.

Nora își flutura mâna ca pe un evantai prin aer.

– Mie nu îmi este niciodată foarte cald, doamnă Larsen. Revenind la întrebarea dumneavoastră, domnule Larsen, care, evident, nu este una pentru o astfel de discuție, aș spune da. Apoi v-aș sugera să vă vedeți de treburile dumneavoastră. Bine?

Bestepapa slobozi un hohot de râs.

– Bun spectacol, zise el. Bun spectacol.

Nora zâmbi din nou, cu zâmbetul ei străin, de fetișcană, iar Kitty începu să fie otrăvită de gânduri cu ea în clenciuri amoroase cu fiecare bărbat din sat.

Înainte să meargă la culcare, lui Kitty i se dădu voie să se uite o jumătate de oră la televizor cu Nora în micuța ei cameră de zi. Nora era autoritatea în materie de programe. Îi plăceau documentarele de pe National Geographic și lucrurile ce țineau de istorie. Kitty o considera pe Nora cea mai deșteaptă persoană pe care o cunoștea.

– Nora?

Nora își făcuse unghiile maro, iar Kitty știa că asta era o nouă dovadă a statutului ei de *femme fatale*¹.

– Da, Kitty?

– Tu nu plănuiești să fugi, nu-i așa?

– Oh, nu, n-am planuri iminente. O să te anunț când o să fie cazul. Dacă Sam și Violet or să mă mai necăjească, așa cum au făcut în seara asta când a fost vorba despre ora de culcare, s-ar putea.

– Dar nu vrei să fugi cu Gareth Jackson de la fermă, nu-i așa? Pentru că eu cred că te place. Atunci când vorbește cu tine se face roșu și strălucește ca un ditamai vagabondul gras și pârlit de soare.

– Asta crezi?

Ochii Norei străluciră.

Kitty dădu aprobator din cap.

– Nu. Am să stau și o să am grijă de tine până când ai să te faci mare, dacă n-o să mă băgați în groapă înainte de vreme.

Ea zâmbi și, ștergând ceva de pe fruntea lui Kitty cu un deget, mai spuse:

– Of, ai imaginația mamei tale, asta-i clar.

Kitty simțea o plăcere deosebită când i se spunea că are trăsături ale mamei sale, chiar dacă erau mici.

Mama ei era o frumusețe, o pictoriță și o plângăcioasă. Trăia cu râvnă. Își petrecuse viața fiind fotografiată de multe persoane cu nume exotice, iar oamenii îi cumpărau tablourile pentru sume de bani pe care Kitty nu putea să le înțeleagă. Plângea cam de vreo cinci ori pe săptămână, însă vara nu chiar așa de mult. Dacă Ibsen dădea iama în găini sau dacă vedea un copil înfometat la știri, se pornea și o ținea așa zile întregi, iar Bestemama trecea prin mare chin să ascundă dimineața ziarul de ea. După o criză de plâns, Bestemama o ducea pe Marina să se odihnească în camera cu storurile trase, apoi o lua la o plimbare lungă prin pădure, doar ele două. Spunea că e miloasă.

Atunci când era în forma ei cea mai bună, Marina era lucrul cel mai important pentru Kitty. La școală, când li se cerea să facă o listă cu lucrurile lor cele mai importante, Kitty scria doar despre mama ei. Mamei sale îi plăcea să rădă la fel de mult cât îi plăcea să plângă. O lua la plimbare prin magazine cu haine vechi, unde probau rochiile de nuntă cu pete de ceai și diademe. În grădină organizaseră botezul păpușii lui Kitty, Jumble Sale. Mama ei fusese preotul și o botezase pe Jumble Sale în baia ornamentală pentru păsări, iar Nora fusese nașa, deși era atee.

În zilele de duminică, dacă era cald, mama îi scotea la picnicuri pe dealul de lângă Hay House, un deal care se afla în spatele casei de când lumea și pământul. Când mama ei îi zâmbea, Kitty se simțea de parcă ar fi fost singurul om de pe pământ, pentru că zâmbetul ei o acoperea din cap până în picioare. Zâmbetul Marinei ajungea dincolo de ochii ei tocmai până în coroana aurie a părului. Toată lumea spunea că ar fi trebuit să fie o vedetă de cinema.

Vara stăteau întinse în grădină cu zeamă de lămâie pe cap ca să li se facă părul mai blond. Îi arătase lui Kitty exact copacul din pădurea cu clopoței unde Richard McDonald, fiul doctorului, o lipise de coaja copacului și o sărutase când avea ea doisprezece ani.

O învățase, la o cafea în cești de jucărie, groasă din cauza laptelui și a zahărului, cum să danseze twist în studioul ei. Studioul se afla la marginea livezii și era o altă latură a magiei exercitate de Hay House, fiind plin de fluturi din mătase și orhidee, vechi scrisori de dragoste și cărți poștale de la oameni care o cunoșteau atât de bine încât nici nu se mai semnau. Să fie invitată înăuntru era o plăcere, însemnând să fie scufundată într-o lume plină de mireasma misterului ei. Kitty

¹ Femeie fatală – (în franceză în orig.)